

[kelkite savo renginį]

"DIDŽIOJI PRAMONĖ: "INKARAS"

 www.ciurlionis.lt

Paroda "Didžioji pramonė: "Inkaras". Paroda, kaip ir "Inkaro" guminių avalynė, kviečia žingsniuoti mažai pramintu keliu: industrijos istorijoje atrasti naujas spalvas ir prasmes - užmirštas, nubrauktas, išsižadėtas. Parodos eksponatai - unikalūs kūriniai ir masinės gamybos produkcija, rikiuojasi fabriko konvejerio įkvėptoje parodos įrangoje, sukurtoje "Office De Architectura" architektų. Šis konvejeris perteikia alternatyvų pasakojimą apie mūsų istoriją ir tapatybę. Pasakojimas sukurtas drauge su buvusiais "Inkaro" fabriko darbuotojais, menininkais,

visuomenės aktyvistais. Istorinis gumos dirbinių fabrikas Kauno "Inkaras" jau prieškarį stipriai veikė lietuvių identitetą: nacionalinė avalynė - vyžos ir naginės - buvo masiškai pakeistos patogiais guminiiais "Inkaro" kaliošais. Sovietmečiu fabrikas įkūnijo svajonę apie vakarietiškus kedus - kultiniais inkariukais aprūpino deficitinę Lietuvos ir broliškų respublikų rinką. 2000 m. "Inkaro" darbuotojų bado streikas tapo ryškiu įvykiu Nepriklausomybę lydėjusios laukinės privatizacijos eroje. Parodos konvejerį "užveda" Edmundo Saladžiaus sukurtas akvarelių ciklas. Jame fabrikas, užgrobes mistinį Kauno priemiesčio - Veršvų - peizažą, duoda geresnio gyvenimo pažadą vietos žmonėms. "Guminis vilties inkaras", - juokauja akvarelių autorius. Konvejerio viduje - fabriko produkcija: nuo prieškario "Inkaro" firminių batų pakalimų iki "Žigulių" ratų purvasaugių, nuo kultinių klasikinių inkariukų iki geidžiamos deficitinės dešimto dešimtmečio gatvės avalynės. Šiuos eksponatus, savo darbą ir laisvalaikį, buitį ir kultūrą šmaikščiai komentuoja inkariečiai ar jiems artimi Slabodkės (Vilijampolės) fanai. Jų tekstai ir retos fotografijos iš asmeninių albumų atskleidžia pamirštas istorijas. Nuo Raimondos Canderienės tekstuose atgyjančių maudynių fabriko dušuose iki tokių reiškinių, kaip Hanos Šumilaitės "Inkaro" kultūros namų laisvasis liaudies teatras. Parodoje pirmą kartą nubrėžta ir Lietuvos profesinių sąjungų laiko juosta. Ji apima įvykius nuo XIX a. pab. iki šiandienos ir skirta istorinio "Inkaro" darbuotojų streiko dvidešimtosios metinėms. Profesinių sąjungų ir streikų įstatymus taikliai komentuoja Jurgis Valiukevičius, Gegužės 1-osios profesinės sąjungos atstovas ir portalo "Gyvenimas per brangus" redakcijos narys. Į emociingą visumą skirtingas parodos temas sujungia tapytojo Ričardo Povilo Vaitiekūno kūrinys "Inkaro" moterys. Tai parodos altorius, talpinantis peizažą, fabriką ir jo žmones, jų balsų aidą, jų vitališkumą industriniame mirties ir išgyvenimo konvejeri. Paroda tęsia bendruomenių platformos "Mažosios istorijos" 2017 m. pradėtą industrinės praeities tyrimo ciklą "Didžioji pramonė", kuriantį dėmesio ir atminties lauką gausiai buvusių istorinių fabrikų bendruomenei. Parodos kuratorė Auksė Petrulienė Parodos partneris "Kaunas - Europos kultūros sostinė 2022" Parodos architektūra "Office De Architectura": Jautra Bernotaitė, Andrius Ropolas, Paulius Vaitiekūnas Parodos grafika: Gita Balzekaitė, Julija Tolvaišytė-Leonavičienė Parodos dalyviai: "Inkaro" bendruomenė, Edmundas Saladžius, Povilas Ričardas Vaitiekūnas, Saulius Leonavičius, Darius Petrusis, Raimonda Canderienė, Jurgis Valiukevičius Paroda veikia: 2020 07 16 - 2021 04 24